

ת"פ 12875/12/15 - מדינת ישראל נגד ינון אלי'ה ראובני, מרדכי מאייר

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 12875-12-15 מדינת ישראל נ' ראובני(עציר)
ואח'

בפני
כבוד השופטת אושרית הובר היימן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. ינון אלי'ה ראובני (עציר)
2. מרדכי מאייר

הנאשמים

גזר דין לנאשם 1

הנאשם 1 (להלן- "הנאשם") הורשע, על פי הודאתו בביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית - לפי סעיף 287 (א) לחוק העונשין, על כך שביום 04.06.2015 בשעה 09:00 או בסמוך לכך, בפניה מכביש 3 לכביש 6 נסע יחד עם הנאשם 2 ברכב, וזאת בניגוד להחלטת בית משפט השלום בירושלים, בתיק מ"י 39253-04-15, שהורה על איסור יצירת קשר בין הנאשמים, במסגרת תנאי שחרור ממעצר בתנאים מגבילים.

לאחר הרשעתו, הופנה הנאשם לקבלת תסקיר שירות המבחן, לרבות לבחינת שאלת ביטול ההרשעה.

תסקיר שירות המבחן:

מן התסקיר עולה, כי הנאשם רווק, בן 21.5, עצור בימ"ר השרון מאז חודש יולי 2015. טרם מעצרו התגורר הנאשם בישוב יד בנימין, ועבד במשך כחודשיים וחצי בתחום הבניה בתעשייה האווירית. עפ"י התסקיר, מסקירת תפקודו לאורך השנים, עולה כי הנאשם השלים 11 שנות לימוד. בתחילת כיתה יב' עבר הנאשם להתגורר במאחזים שונים בגבעות השומרון, בהם נדד במשך כשנתיים וחצי ועסק בבניה וברעיית צאן. הנאשם לא גויס לשירות צבאי, לדבריו, על רקע היותו תחת חקירת גורמי בטחון וכיום הוא מצר על כך.

הנאשם, הינו בן בכור למשפחה המתגוררת באופקים ואשר מקיימת אורח חיים דתי לאומי, המונה זוג הורים ו-7 ילדים. הנאשם שיתף את קצין המבחן בכך שהוריו מהווים דמויות משמעותיות עבורו, וכי ניסו לתמוך בו ולהציב לו גבולות. אולם, לטענתו, בתקופת נעוריו התקשה הנאשם להיענות לגבולות שהציבו לו ולא ראה בהוריו כתובת לשיתוף או התייעצות וכי חל ריחוק ביניהם בעת שהחליט לעבור לגבעות בשומרון. עוד ציין, כי מאז שנעצר התחזק הקשר עם הוריו,

עמוד 1

אשר מאז מעצרו מבקרים אותו באופן קבוע.

בתסקיר צוין, כי הנאשם הופנה לשירות המבחן, בשנת 2013, במסגרת ההליך שנוהל כנגדו בית משפט לנוער, אז הביע עמדות נוקשות ביחס לגורמי אכיפת החוק וגורמי הטיפול, הבהיר כי הינו מנהל את חייו עפ"י חוק התורה ולא עפ"י חוק המדינה. באותו השלב, נמנע שירותה המבחן מהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם, על רקע עמדותיו, המשך מעורבותו הפלילית הנובעת מתפיסת עולם אידיאולוגית דיכוטומית ומכך שהנאשם עצמו לא זיהה את הפסול בהתנהגותו.

כן, הוזכרה הפנייתו של הנאשם אל שירות המבחן, בחודש נובמבר 2016, במסגרת תיק מ"ת, שם לא בא שירות המבחן בהמלצה על שחרורו של הנאשם ממעצר, לאחר שהעריך כי קיימת רמת סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק ולאור הקושי של הנאשם לבחון התנהלותו, נטייתו להגמשת הגבולות וקיומן של עמדות אנטי ממסדיות.

עם זאת, נכתב בתסקיר, כי הנאשם שיתף את קצינת המבחן בכך שכבר מספר חודשים טרם מעצרו שינה את התנהלותו, בכך שעזב את השומרון, עבד בעבודה מסודרת וניסה להימנע מחיכוך עם גורמי אכיפת החוק. עפ"י התסקיר, בתקופה הממושכת בה נתון הנאשם במעצר חל שינוי בתפיסתו והוא מבין כי התנהלותו הייתה בעייתית והביאה לפגיעה קשה בו ובמשפחתו. הנאשם ציין באזני קצינת המבחן, כי כיום הוא רואה חשיבות בכיבוד החוק, שואף להשתחרר ולנהל אורח חיים נורמטיבי הכולל עבודה ונישואים.

בהערכת הסיכון להישנות העבירה אל מול הסיכוי לשיקום, העריכה קצינת המבחן כי קיימת רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות עוברת חוק. זאת, חרף העובדה שהנאשם מצוי בהליך ראשוני של הבנת המחירים הכרוכים בהתנהלותו. עפ"י התסקיר, מאפייני אישיותו של הנאשם, נטייתו לפרוץ גבולות ולהגמשת גבולות החוק ובפרט בתחום הפרת הוראות חוקיות לתפיסת עולמו ולעמדותיו האידיאולוגיות, חוסר יכולת להיענות לסמכות, הם אלו המעלים את רמת הסיכון בעניינו הסיכון להישנות העבירה.

לנוכח גורמי הסיכון הקיימים בענינו של הנאשם, לא באה קצינת המבחן בהמלצה לעניין העונש, שתסייע בהפחתת הסיכון להישנות, גם לנוכח ריבוי הליכים המשפטיים המתנהלים כנגדו והיותו עצור בגינם.

גם ביחס לשאלת ביטול ההרשעה בהליך זה, לא מצאה קצינת המבחן מקום ליתן המלצתה. עפ"י התסקיר, פרט לחששו של הנאשם בדבר השפעת ההרשעה על הליכים אחרים המתנהלים כנגדו, התקשדה להציג תחום שייפגע כתוצאה מכך. לפיכך ונוכח אי-הרשעתו בבית המשפט לנוער, בהליך קודם בו נמצא אחראי לעבירה של הפרת הוראה חוקית, נקבע כי אין מקום להמליץ על ביטול הרשעה בדיון.

טיעוני הצדדים לעונש:

ב"כ המאשימה, הדגישה את הערכים המוגנים בעבירה בה הורשע הנאשם, שהם הגנה על שלטון החוק, שמירה על הסדר הציבורי וכן כיבוד החוק ומערכת בית המשפט. לטענת המאשימה חומרת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה דנן,

הינה ברף הבינוני, שכן לעבירה זו לא נלוו עבירות נוספות. עם זאת, טענה המאשימה כי אין מדובר בהפרה נקודתית וכי תפיסת הנאשמים כאשר הם במהלכה של נסיעה מעידה על הימשכות המעשה ותכנונו מראש.

בטענותיה, עמדה המאשימה על תכלית ההוראה החוקית, אשר ניתנה לשם שמירה על בטחון המדינה ועל הסיכון הנשקף מהנאשם בעת הפרתה.

ב"כ המאשימה טענה, כי רף הענישה במקרה דנן, נע בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

בהתייחסותה לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, סקרה המאשימה את עברו של הנאשם. לעניין זה, נטען כי למרות שנוהל כנגד הנאשם הליך הקודם ללא הרשעה, בגין ביצוע עבירה זהה, בביהמ"ש לנוער וחרף התחייבותו שלא לעבור עבירה זו, בחר הנאשם תוך זמן קצר לבצע את העבירה נשוא כתב האישום ונראה כי לא היה די בניהול ההליך כנגדו ובעונשים שהוטלו עליו, בכדי להרתיעו.

ב"כ המאשימה, ציינה את הרשעתו של הנאשם במסגרת הכרעת דין שניתנה לפני ימים אחדים בתיק ת"פ 57599-07-15, בעבירות שונות ובהן גם עבירה של הפרת הוראה חוקית, ממנה ניתן ללמוד לדבריה על המסוכנות הגבוהה הנשקפת מן הנאשם, אשר מונעת בעיקרה מרקע ומניעים אידיאולוגיים.

ב"כ המאשימה הפנתה לתסקיר שרות המבחן וטענה, כי למרות "הניצוץ החיובי" שחל בתפיסת הנאשם והתנהלותו החיובית מול גורמי השב"ס, בסיכומו של התסקיר ובשקלול גורמי הסיכוי למול גורמי הסיכון לא ניתנה המלצה בעניינו אשר תסייע בהפחתת הסיכון להישנות העבירה, וזאת גם לאור מאפייני אישיותו של הנאשם ולנוכח ריבוי ההליכים המתנהלים כנגדו.

נסיבות אלו הקשורות בנאשם, טענה המאשימה, מעמידה את העבירה ברף הגבוה של המתחם - זאת לאור העבר הפלילי, ההרשעה הטריה, הרקע ממנו מגיע הנאשם והשקפת העולם שבה הוא מחזיק. לפיכך, עתרה ב"כ המאשימה להטלת עונש של 9 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס, התחייבות, והפעלת ההתחייבות אשר עומדת לחובתו של הנאשם.

מנגד, טען **ב"כ הנאשם**, כי יש לשפוט את הנאשם על מעשיו, כפי שפורטו בכתב האישום בלבד, ללא קשר לאידיאולוגיה בא הוא או חוז ולאמונותיו.

בהתייחסו למתחם העונש הראוי בעבירה של הפרת הוראה חוקית, טען ב"כ הנאשם כי פסקי הדין להם הפנתה ב"כ המאשימה, אינם רלוונטיים לענייננו, שכן אין מדובר בהם במקרים של הפרה בלבד, אלא בעבירות נלוות חמורות יותר, הכוללות שיבוש הליכי משפט. לכן, טען ב"כ נאשם, כי מתחם העונש לו טענה ב"כ המאשימה הינו גבוה וחורג מהענישה הנהוגה והמקובלת.

לטענת ב"כ הנאשם, מתחם הענישה בעבירה של הפרת הוראה חוקית, נע בין התחייבות כספית למאסר על תנאי בלבד ולעניין זה, הפנה לפסיקה.

ב"כ הנאשם, הדגיש את העובדה שהנאשם הודה בביצוע העבירה המיוחסת לו וכי מאז ביצוע העבירה ועד היום, התבגר הנאשם, נטל אחריות על מעשיו, ושינה באופן משמעותי את תפיסת חייו. ב"כ הנאשם הדגיש את גילו הצעיר של הנאשם, את העובדה שכל עתידו עוד לפניו, וטען כי במקרה דנן, הפעיל הנאשם שיקול דעת מוטעה, אולם כיום דעתו של הנאשם השתנתה, הוא נמצא בקשר עם העו"ס בשב"ס וקיים שינוי משמעותי באורחות חייו והתנהגותו.

בהתייחסו להליך המתנהל כנגד הנאשם בבית המשפט המחוזי, בתיק ת"פ 57576-07-15, במסגרתו הורשע הנאשם לפני ימים, עתר הסניגור כי בית המשפט לא יתן בגזר הדין משקל כלשהו להרשעה זו, שכן עסקינן בהליך שאינו חלוט ואשר בכוונת הנאשם לערער עליו.

לשאלת ביטול ההרשעה, ביקש ב"כ הנאשם לסקול את האפשרות של ביטול ההרשעה, הפנה בטיעונו לפסיקה שעניינה ב"בגירים צעירים" וטען כי גם בהעדר אלמנט מוכח של פגיעה קונקרטיה בעתידו המקצועי של נאשם, הרי שחשש כזה קיים נוכח גילו הצעיר של הנאשם.

בדברו האחרון, אמר הנאשם כי מדובר בעבירה שבוצעה לפני כשנתיים וכי במסגרת מעצרו בשב"ס הוא מנסה לחזור למסלול חיים נורמאלי. הנאשם הביע חרטה על ביצוע העבירה והדגיש כי לא הבין כי מדובר בפגיעה בשלטון החוק.

דין והכרעה:

הבקשה לביטול ההרשעה בדין:

כאמור לעיל, נוכח עברו של הנאשם ומשלא נמצא חשש לפגיעה קונקרטיה בנאשם כתוצאה מהרשעה, מצא קצין המבחן כי אין מקום להמליץ על ביטול הרשעתו של הנאשם.

כידוע, שירות המבחן הינו גורם ממליץ בלבד, ובית המשפט האמון על הפעלת שיקול הדעת השיפוטי ועריכת האיזונים, ואינו מחויב בקבלת המלצותיו (ר' רע"פ 1351/10 **בוחבוט נ' מ"י**). ועל כן, אבחן את השיקולים בנושא זה להלן.

הכלל הוא, כי בגיר אשר ביצע עבירה יורשע בדין, והימנעות מהרשעה הינה הריג לכלל הנ"ל. ביהמ"ש העליון ב - ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל** (להלן: "**הלכת כתב**"), קבע, מפי כב' השופטת דורנר, את שני התנאים המצטברים הנדרשים להימנעות מהרשעת נאשם בגיר בדין, זאת כדלקמן: **ראשית**, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם; שנית, סוג העבירה מאפשר לוותר, בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. כן, נקבע בע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, כי :

"נדרש איזון שיקולים, המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם. בראייה כוללת נשקל, מן הצד האחד, הצורך במיצוי של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין, כדי להשיג בכך, בין היתר, את גורם ההרתעה והאכיפה השוויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במשנה תוקף, ככל שחומרת העבירה גדולה יותר, והנזקים לפרט ולציבור מביצועה גוברים.

כנגד השיקול הציבורי, נשקל עניינו של הפרט הנאשם, ובמסגרת זו נבחנים נתונים שונים הנוגעים אליו, וביניהם - טיב העבירה אותה עבר וחומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו והנזק הצפוי לו מן ההרשעה. באשר לנאשמים בגירים, במאזן השיקולים האמור, גובר בדרך כלל השיקול הציבורי, ורק נסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר, תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך של הרשעת עבריין."

עוד נקבע בסוגיית הימנעות מהרשעת בגיר בדין - בע"פ 5102/03 מדינת ישראל נ' דני קליין כ"י:

"תכליתו של העיקרון הנוהג נהירה על פניה: הרשעתו של מי שעבר עבירה פלילית היא פועל יוצא מהפרת הנורמה הפלילית, והיא חוליה טבעית הנובעת מהוכחת האשמה בהליך הפלילי. הרשעת נאשם בעקבות הוכחת אשמתו מממשת את אכיפת החוק באופן שוויוני, ומונעת איפה ואיפה בהחלת ההליך הפלילי...ההרשעה הפלילית של נאשם שאשמתו הוכחה ותוצאותיה הן מרכיב חיוני בהליך הפלילי; הן נועדו למצות את תכליותיו המגוונות: להעביר מסר של הרתעת היחיד והרבים, ולשוות למעשה העבירה תווית של מעשה פסול בעיני החברה שגמול עונשי בצידו...בנסיבות חריגות ומיוחדות, כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין חשיבות ההרשעה לאינטרס הציבורי לבין עוצמת הפגיעה הצפויה לנאשם באם יורשע, ובהתחשב במכלול הנתונים הרלבנטיים לעניין, ניתן לעשות שימוש בסמכות אי ההרשעה. לצורך כך, יש להתחשב, מצד אחד, במשמעותה של העבירה שנעברה מבחינת השלכתה על הנורמות החברתיות והמסר הציבורי המתחייב מהן. מצד שני, יש לתת את הדעת לנסיבות אישיות שונות הקשורות בנאשם - גיל, עבר קודם - אם נורמטיבי אם לאו, נתונים שונים הקשורים למצבו האישי והבריאותי, והשפעת ההרשעה על סיכויי שיקומו. מעבר לכל אלה, יש גם לשקול במבט רחב את השפעת אי ההרשעה על ההליך הפלילי בכללו, ואת המסר החברתי שאי ההרשעה טומן בחובו בנסיבות העניין הספציפי".

אתיחס לתנאי הראשון בהתאם להלכת כתב, לפיו מתעוררת השאלה - האם הרשעה בדין עלולה להסב נזק חמור לשיקומו של נאשם ותפגע פגיעה קונקרטיית בתעסוקתו? במקרה דנן, התשובה לשאלה זו הינה שלילית. נראה, כי אין חולק שהנאשם לא הוכיח כי הרשעה עלולה לפגוע, לא כל שכן פגיעה ממשית, בשיקומו או בתעסוקתו, בפרט שהנאשם מצוי במעצר מזה כשנתיים במסגרת הליך אחר המתנהל נגדו.

לא נעלמה מעיני העובדה שהנאשם נמנה עם קבוצת הגיל של "בגירים צעירים". יחד עם זאת, גם בקבוצת גיל זו, יש לבחון את שאלת הנזק קיומו של חשש לקונקרטי. יתר על כן, בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון, לא ניתן להניח באופן אפריורי כי הרשעה בהכרח תפגע בצורה מהותית בשיקומו או בעתידו התעסוקתי של ה"בגיר צעיר" העומד לדין, כך שגם כשמדובר בנאשמים צעירים בגילם, ואפילו קטינים, עדיין לא נשלל מהם הצורך להוכיח קיומו של נזק קונקרטי, כתנאי להימנעות מהרשעתם. ראו לעניין זה דבריו של כב' השופט א' שהם רע"פ 2180/14 ספיר שמואלי נ' מדינת

ישראל, (24.04.2014) (להלן: "עניין שמואלי"):

"עוד יש להוסיף, כי בבחינת הנזק העלול להיגרם לנאשם, אין מקום להסתפק ב"תרחיש תיאורטי", ויש להצביע על קיומו של נזק מוחשי וקונקרטי אשר צפוי לנאשם כתוצאה מעצם ההרשעה... לשיטתי, אין מקום להניח כי כל הרשעה של קטין צפויה לפגוע, מניה וביה, באופן מהותי באפשרותו להשתקם, ולפיכך גם לגבי קטין, לא מתייתרת הדרישה להראות כי צפוי לנאשם נזק קונקרטי".

ובהמשך:

"די בכך שאזכיר, כי גם בנוגע להימנעות מהרשעתו של קטין, יש להראות כי ההרשעה תוביל לפגיעה מהותית וקונקרטי בעתידו או בשיקומו, כאמור. על אחת כמה וכמה, שדרישה זו עומדת בתוקפה כאשר מדובר בבגיר, או ב"בגיר צעיר".

אכן, ייתכנו מקרים בהם יימנע בית המשפט מלהרשיע אדם "צעיר בגיר" אף אם לא יעלה בידו להוכיח קיומה של פגיעה קונקרטי שעלולה להיגרם לו ככל שישורשע בדינו. אולם, דבר ייעשה במקרים חריגים ביותר, מקום בו יתקיים צבר של נסיבות מיוחדות. כך, למשל היה בע"פ 111/14 פלוני נ' מדינת ישראל, (01.04.2014), בית המשפט העליון ביטל הרשעתו של אדם "בגיר צעיר", על אף שנדמה כי לא עלה בידו להוכיח נזק קונקרטי. לצד האמור, כב' השופטת ד' ברק-ארז הדגישה כי הדבר ייתכן אך בהתקיים "הצטברות מיוחדת של נסיבות", תוך שבהבעת חרטה, היעדר עבר פלילי ובהמלצה חיובית של שירות המבחן אין די. בעניין פלוני שלעיל, בין יתר הנסיבות שבהצטברותם היה כדי להביא את בית המשפט להורות על ביטול הרשעתם של הנאשמים, היו חלופי הזמן המשמעותי; שיהיו ניכר בהגשת כתב האישום ללא סיבה נראית לעין; וגילם של הנאשמים, שהיו בני 18 וארבעה חודשים, "על גבול הקטינות", בעת ביצוע העבירות.

לאחר שבחנתי את הדברים, נחה דעתי כי במקרה דנן, מכלול של נסיבות מיוחדות אלה אינו מתקיים. הנאשם אמנם הודה בביצוע העבירה והביע חרטה על מעשיו וכמו כן עפ"י קביעות התסקיר חל שינוי לטובה בהתנהלותו, יחד עם זאת, לא ניתן לומר כי התסקיר בעניינו של הנאשם הינו חיובי, שהרי עפ"י האמור בו הסיכון להישנות העבירה ע"י הנאשם הוערך כגבוה. עובדה זו מצטרפת לכך שבעברו הפלילי קביעת בית המשפט לנוער ביחס לביצוע עבירה זהה וכמו כן לעובדה שהעבירה נשוא כתב האישום בוצעה כשנה וחצי לאחר הגעתו לגיל בגירות.

יובהר, כי קיבלתי טענתו של הסניגור לפיה בגזר דין זה, אין ליתן משקל להכרעת הדין שניתנה כנגד הנאשם, ביום 03.07.17 ב - ת"פ 57599-07-15, שכן עסקינן בהליך שאינו חלוט, וזאת הן לשאלת ביטול ההרשעה והן לשאלת העונש הראוי, בה אדון להלן.

עם זאת, גם בהתעלם מהכרעת הדין האמורה, בנסיבות המפורטות לעיל, על הנאשם להוכיח פגיעה ממשית ומוחשית בעתידו ובתעסוקתו, ולא די בטענה לפגיעה כללית וערטילאית, בכדי שבית המשפט יורה על ביטול הרשעתו. לפיכך, התנאי הראשון, לפי הלכת כתב אינו מתקיים.

למעלה מן הצורך, ואף שההלכה הציבה תנאים מצטברים, בחנתי גם את שאלת קיומו של התנאי השני - האם סוג העבירה מאפשר לוותר, בנסיבות המקרה, על ההרשעה בדין מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. בחינתו של התנאי הנ"ל, בנסיבות המקרה דנן, הביאני גם כן לידי מסקנה, כי לא ניתן לוותר במקרה דנן על ההרשעה

בדין, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה. ודוק: במקרה דנן מדובר בתנאים מגבילים שהוטלו על הנאשם בעת שחרורו ממעצר, שניתנו לתכלית של מניעת שיבוש חקירה. אין מדובר במקרה ראשון בו ביצע הנאשם את העבירה של הפרת הוראה חוקית. עיננו הרואות כי למרות זאת וחרף התחייבות כספית ברת הפעלה, שעמדה כנגד הנאשם, בחר הנאשם להפר את הוראות בית המשפט ולעבור בתוך זמן קצר עבירה זהה. בעשותו כאמור, חשף הנאשם את יחסו להוראות החוק ואת אי-קבלת הסמכות והגבולות שהוצבו לו.

מן הטעמים המפורטים לעיל נוכח העולה מתסקיר שירות המבחן, מצאתי כי האינטרס הציבורי גובר במקרה דנן, על האינטרס של שיקום הנאשם, וכי הדבר מחייב הותרת ההרשעה על כנה.

לאור כל האמור לעיל, ומשלא מתקיימים שני התנאים המצטברים בהלכת כתב המצדיקים ביטול הרשעת נאשם בגיר בדין, הנני דוחה את בקשת הנאשם לביטול הרשעתו בדין.

דין ברכיבי העונש:

מתחם העונשהוהלם

כפי שנקבע בסעיף 40 בלחוק העונשין, בעתקביעתעונשושלהנאשם, עלביתהמשפטלהתחשבבעקרוןהמנחהבענישה, שהינועקרוןההלימה, כלומר, קיומחיסהוהלםביןחומרתהעבירותבנסיבותיהוןמידתאשמושלנאשם, לביןסוגומידתהעונששיוטלעליו.

בקביעתמתחםהעונשהוהלםאתהעבירותבהתאםלעקרוןההלימה,

בערכיםהחברתייםשנפגעומביצועהעבירותומידתהפגיעהבהם, במדיניותהענישההנוהג ובנסיבותהקשורותבביצועהעבירה.

הערכים המוגנים, אשר נפגעו בביצוע עבירה שהפרתה הוראה חוקית הינם הגנה על שלטון החוק, שמירה על הסדר הציבורי, כיבוד החוק ומערכת המשפט. עבירת הפרת הוראה חוקית הינה עבירה מסוג עוון, שלצדה עונש מרבי של שנתיים מאסר. בכל חברת הנאור הכחברתנו, ניתנת חשיבות רבה לערכים קיומם וכיבוד החלטות וצווים הניתנים על ידי רשות מוסמכת. הטעם העומד בבסיסה הוראה חוקית, הינו שמירה על שלטון החוק והסדר הציבורי, איכפתו, וכהגנה על הציבור מפני אלה המפרים אותו והעלולים להביא במעשיהם לפגיעה בסדר הציבורי.

מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה זה, הינה ברף הבינוני, שכן הפרת ההוראה חוקית לא לוותה בעבירות נוספות.

מדיניות הענישה הנוהגת:

יצוין, כי קביעת מתחם הענישה בעבירה של הפרת הוראה חוקית אינה מלאכה פשוטה, שכן כל הפרה הינה שונה באופיה ובחומרת נסיבותיה, וכמו כן הואיל ובדרך כלל מצטרפת עבירה זו לעבירות אחרות שהן חמורות ממנה.

לאחר שסקרתי את הפסיקה לה הפנו ב"כ הצדדים וכן פסקי דין נוספים בעבירה הרלוונטית, אני מוצאת כי מדיניות הענישה הנהוגת בעבירות של הפרת הוראה חוקית נע בין מאסר מותנה לבין מאסר בפועל בן כמה חודשים, בצירוף עונשים נלווים:

א. בעפ"ג (מח' מר) 568-09-10 **סימון ביטון נ' מדינת ישראל** (ניתביום 10.11.2010) התקבלה הסכמה ערעור של נאשם, אשר הורשע על סוד הודאתו בביצוע עבירות של הפרת הוראה חוקית והחזקת סמים לצריכה עצמית. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו 6 חודשי מאסר בפועל לצדה הפעלת מאסר מותנה חלקוב מצטבר ומאסר מותנה.

ב. בת"פ (מח' ב"ש) 8150/08 **מ.י. פרקליטות מחוז הדרום-אזרחי נ' ב'** (ניתביום 16.06.2011) הורשעה הנאשמת בעבירה של הפרת הוראה חוקית, בכך שהפרה חלטה בתביעה המשפטית העליון, שהורתה לנאשמת להשיב לאלתרא את בנה הקטין לרשות אביו. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשמת 12 חודשי מאסר בפועל - 6 חודשי מאסר על תנאי. בית המשפט העליון דחה את ערעורה של הנאשמת בניין זה.

ג. בת"פ (אש) 54553-02-11 **מדינת ישראל נ' בן שימול** (ניתביום 11.10.2012) הורשע הנאשם על סוד הודאתו בביצוע עבירת הפרת הוראה חוקית, בכך שהפרצו שלבית המשפט לענייני משפחה, והתקשר לבלתזוג ולשעבר כדי לדרוש בשלום ילדם. נקבע מתחם ענישה הולם לעבירת הפרת הוראה חוקית, שבין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר בפועל. על הנאשם, שבעבר פסק דין ללא הרשעה, הוטל מאסר מותנה והתחייבות.

ד. בת"פ (אשד) 1855/09 **מ"יני' פולונוב** (ניתביום 18.02.2010) הורשע הנאשם על סוד הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירת הפרת הוראה חוקית, בכך שיצר קשר עם אשתו חרף צו שיפוט שאסר עליו לעשות כן. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו 3 חודשי מאסר על תנאי והתחייבות.

ה. בת"פ (ת"א) 14460-08-09 **מדינת ישראל נ' מנחם בללי** (ניתביום 04.02.2010) הורשע הנאשם על סוד הודאתו, בעבירה של הפרת הוראה חוקית, בכך שנכנס לפרדס על אף שהדבר נאסר עליו. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו 5 חודשי מאסר על תנאי וקנס כספי.

ו. בת"פ (ת"א) 15556-08-09 **מדינת ישראל נ' דוד קריצבסקי** (10/02/10), הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של הפרת הוראת בית המשפט שלא לצאת ממעצר הבית בו היה נתון, אלא בפיקוח. על הנאשם הוטלו 3 חודשי מאסר על תנאי וחתימה על התחייבות.

ז. ת"פ (ראשל"צ) 4124-08 **מ.י. תביעות ראשל"צ נ' יוסף קובטי** (03/01/10). הנאשם הודה בכך שנהג ברכב בעוד היה עליו לשהות במעצר בית בפיקוח. על הנאשם הוטלו 4 חודשי מאסר על תנאי וקנס כספי.

ח. בת"פ (אשד') 2076-09 **מ.י. תביעות לכיש-שלוחת אשדוד נ' אברהם דיין** (10/02/10), הורשע נאשם עפ"י הודעתו בהפרת הוראה חוקית, לשהות במעצר בית בביתו. בית המשפט גזר על הנאשם 6 חודשי מאסר על תנאי והתחייבות כספית.

ט. ת"פ (ת"א) 4312-09 מ.י. **מדור תביעות פלילי ת"א נ' אנטון זילברמן** (25/01/10)-
הנאשם הודה בכך שיצא מביתו חרף הוראת בית משפט שציוותה על הישארותו במעצר בית מלא. בית המשפט
גזר על הנאשם מאסר על תנאי למשך 5 חודשים והתחייבות כספית.

י. בת"פ (ת"א) 5263-09 מ.י. **מדור תביעות פלילי נ' אברהם אפשטיין** (11/01/10), הודה
הנאשם בכך שהפר הוראה חוקית לשהות במעצר בית מלא. על הנאשם נגזרו 3 חודשי מאסר על תנאי
והתחייבות כספית.

יא. בת"פ (כ"ס) 35897-02-10 **מדינת ישראל נ' מוחמד עבד אלראזק** (21/02/10), הנאשם
הורשע עפ"י הודאתו בהפרת הוראה חוקית לאחר שנתפס בתוך רכב ומחוץ לכתובת הבית בו שהה בתנאי מעצר
בית חלקי. שם, לא הייתה מחלוקת שהנאשם יצא מביתו על רקע של לידת בתו. בית המשפט גזר על הנאשם 6
חודשי מאסר על תנאי וקנס כספי.

יב. בת"פ (ראשל"צ) 39542-09-10 **מדינת ישראל נ' אדוארד צרנייב** (29/11/10), הורשע
נאשם עפ"י הודאתו בעבירה של הפרת הוראה חוקית בכך שהפר תנאי שחרור. בית המשפט גזר על הנאשם 5
חודשי מאסר על תנאי וקנס כספי.

האסימקוםלחריגהמגבולותמתחמיהענישה

משנקבעמתחםהענישה, עלביתהמשפטלבחוןהאםראוילחרוגממנולקולאבשלישקולישיקום(סעיף 40דלחוק העונשין),
אולחומרבהשלהצורךלהגנהעלשלוםהציבור (סעיף 40הלחוקהעונשין). בענייננו, לא
מצאתיהצדקהלחרוגמתחםהעונשההולם, כפישקבעתי ובעיקר נוכח הישנות העבירה ובחומריתה.

נסיבות שאינן קשורות בבניצוהעבירות

בגזירתהעונשהמתאיםלנאשם, ישמקוםלהתחשבבנסיבותיהאישיות, אשראינןקשורותבניצוהעבירות. נסיבותאלהנלמדות
מטיעוניב"כ הנאשם לעונש, מתסקירשירותהמבחןומדברי הנאשם לביתהמשפט.

יובהר, שוב, למען הסר ספק כי לא ייחסתי משקל להכרעת הדין שניתנה בעניינו של הנאשם בת"פ 575799-07-15,
בהיותה בלתי חלוטה.

שקלתי את העובדה, שחרף קביעת בית המשפט ביהמ"ש לנוער, מיום 25.03.15, כי הנאשם ביצע עבירה של הפרת
הוראה חוקית והימנעות מהרשעתו, ואף שבעת ביצוע העבירה היתה עומדת כנגד הנאשם התחייבות כספית ברת
הפעלה, בחר הנאשם לזלזל בהוראות החוק ולהפר את הוראות בית המשפט באופן מופגן.

זאת ועוד וכפי שצוין לעיל, בהערכת הסיכון להישנות העבירה אל מול הסיכוי לשיקום, העריכה קצינת המבחן כי קיימת
רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות עוברת חוק. זאת, חרף העובדה שהנאשם מצוי בהליך ראשוני של הבנת המחירים
הכרוכים בהתנהלותו. עפ"י התסקיר, מאפייני אישיותו של הנאשם, נטייתו לפרוץ גבולות ולהגמיש גבולות החוק - בפרט
עמוד 9

בתחום הפרת הוראות חוקיות - כך שיתאימו לתפיסת עולמו ולעמדותיו האידיאולוגיות, חוסר יכולת להיענות לסמכות, הם אלו המעלים את רמת הסיכון בעניינו להישנות העבירה. לעניין זה יודגש, כי אמנם לא הוכח בהליך שלפניי כי המניע לביצוע העבירה היה אידיאולוגי וכתב האישום אינו מייחס זאת לנאשם, אך בהחלט ניתן ללמוד מהתסקיר, כי תפיסת עולמו של הנאשם, היא זו אשר הובילה אותו לביצועה.

עם זאת, יש לזקוף לזכותו של הנאשם את העובדה שהודה במיוחס לו, נטל אחריות ובכך אף חסך מזמנם של עדי התביעה ובזמן שיפוטי. כן, יש ליתן משקל משמעותי לעובדה שהנאשם הביע חרטה על מעשיו. זאת ועוד, לדברי הנאשם ומתסקיר המבחן עולה כי התקופה הממושכת בה הוא נתון במעצר הביאה לשינוי בתפיסת עולמו וכי כיום הוא רואה חשיבות בכיבוד החוק, שואף להשתחרר ולנהל אורח חיים נורמטיבי.

לאור האמור לעיל, גם בשים לב לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, סברתי כי יש למקם את חומרת הפגיעה בערכים המוגנים ברף הבינוני.

לסיכום:

ממכלול השיקולים שפורטו לעיל, הגעתי לכלל מסקנה כי אף שיש להשית על נאשם ענישה שתרתיע אותו מלחזור ולבצע את העבירה, ותמחיש את חומרתה, הרי שיש לשקול מנגד את הודאתו, את העובדה שחלפו כשנתיים מאז ביצוע העבירה, את גילו של הנאשם בעת ביצוע העבירה ואת השינוי שחל בתפיסות הנאשם ובהתנהלותו בתקופת מעצרו.

סוף דבר:

אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 6 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שלא יעבור עבירה של הפרת הוראה חוקית, וזאת למשך 3 שנים מהיום.
- ב. קנס בסך 3,000 ₪, או 30 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 01.03.18.
- ג. הפעלת ההתחייבות הכספית שנגזרה על הנאשם, ע"י ביהמ"ש לנוער בירושלים, בתיק ת"פ 35299-08-13, ע"ס 1,500 ₪. סכום ההתחייבות ישולם עד ליום 01.03.18.
- ד. חתימה על כתב התחייבות שלא לעבור עבירה של הפרת הוראה חוקית, וזאת למשך 3 שנים מהיום, סכום ההתחייבות 5,000 ₪. לא יחתום הנאשם על ההתחייבות, בתוך 14 ימים, יאסר למשך 30 ימים.

ככל שהופקדו כספים בקופת בית המשפט בהליך זה ו/או בהליכי המעצר (15-06-10189-06-15 שלום ירושלים ו - 15-05-22563), יחולטו ויקוזזו מסכומי הקנס והפעלת ההתחייבות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ה תמוז תשע"ז, 19 יולי 2017, בהעדר הצדדים.